

Zmije v gumovce

3. června 2025

Ráno si na Požárech říkám, že mi do knihy chybí fotky místních zmijí. Je sice pod mrakem, ale teplo. Skočím se podívat na oblíbená hadí místa v centrální části Požárů. A někdyho toho plaza cvaknu.

Nejdřív ale zkontroluju ohrady a zvířata a nakrmím psy...

Áres už čeká na snídani. Klasický pískací vítací ceremoniál. Přelézám ohradník. K velkému smrku pokládám misku s krmením. Ale Áres, jako obvykle, o jídlo nejeví žádný zájem. Vyrází oběhnout plot a nahlásit pozici pasoucích se zvířat. Jdu za ním. Jsem tak v půlce. Vidím psa, jak na palouku rozhání berany. Rozprchávají se na všechny strany.

Co mu šibe? Je blbej?

Než stihnu zařvat, že mu nakopu zadek, pes se vrací na prázdný palouk.

Opatrně něco zkoumá. Běžím tam.

Zmije! Tak pětatřicet čtyřicet centimetrů dlouhá.

No, holka, co s tebou? V dohledu žádný úkryt vhodný pro hada.

Úplně se mi tu nechce zmiji jen tak nechat. Jedna nebo druhá strana by mohla přijít k úhoně.

Odnesu hada za plot. Tam je skryší habaděj.

No jo, ale jak? Drbu se na hlavě. Kýble jsou pod domkem. Ten je daleko. Než bych se vrátil, plaza už nenajdu.

Kousek ode mne leží pár smrkových větviček. Taková párátka.

Lepší než nic. Pomocí dvou větviček opatrně nabírám nasraného hada. Je to jako namotávat špagety. Hodně uvařený špagety. Připadám si jako s jídelními hůlkami v čínské restauraci. Chybí jen sladkokyselá omáčka a rejže. 😊

Hurá! Povedlo se! Tak a teď rychle k plotu!

Áres dohlíží.

Jde se mi blbě. Terén dost na hovno. Had chce jít po svých! Rezolutně!

Divoce se svíjí. Divoce se rozplétá. Had opouští klacíky. Padá!

Padá k zemi!

Právě nakročuju pravou nohou.

A je to v prdeli.

Had mizí v gumovce!

V mé gumovce! Na pravé noze!

Zamrzám v pohybu.

Okamžitě jsem se značně orosil!

Co teď?

Horečně šátrám v paměti, co mám dělat.

Na žádné moudro, co dělat, když vám had spadne do boty, si nevzpomínám! Bože můj! To je překérka!

Čas zamrzl! Vteřiny se vlečou jako roky!

Náhle mi vytane na mysli poučka, co dělat, když potkáte medvěda.

Ta říká: Když potkáte v přírodě medvěda, nemusíte dělat vůbec nic! Medvěd se o všechno postará!

A taky jó.

Než stihnu jakkoli improvizovat, vidím, že hadovi kouká z gumovky ten správný konec!

Obratně přetéká okraj boty.

To je fofr!

Po zelené gumě sjíždí do mechu.

UFF!

K asijskému způsobu stolování se už nevracím. I proto, že se mi poněkud třesou ruce. 😊

Za Áresovy asistence usměřňuju prchajícího hada k plotu.

Hotovo!

Musím si dát pozor na to, co si přeju. 😊

Beranům napouštím vodu.

Áres si jde hned chladit přední nohy.

Tak to bychom měli. 😊

Narcisky ze zmizelé zahrady

10. června 2025

Při ranní kontrole zvířat a ohrad koukám jako blázen.

Jačice Kulička, nejmladší dcera Kuliočky, stojí u trsu narcisek a ochutnává je.

Je blbá?

Narcisky jsou velmi jedovaté. Kvůli své výrazně hořké chuti by měly být pro býložravce nejedlé. Obsahují jed, který se dokonce jmenuje narcissin!

Jačice asi nedávala v hodině přírodopytu pozor, a tak ochutnává.

Ta dnešní mládež!

Žádný jak si těchto velmi nápadných rostlin nikdy nevšiml, tak je v ohradách nevyplocujeme. V případě koz a ovcí však raději ano.

Že zvířata instinktivně nežerou jedovaté nebo pro ně nebezpečné věci, je pouhý mýtus.

Naštěstí jačice s jedy po chvíli sama přestala experimentovat.